

[Henning Dyremose]

kommet siden da, er væksten i EF som helhed og væksten på vores to største eksportmarkeder, Tyskland og i særdeleshed Sverige, blevet nedvurderet med den klare konsekvens, at regeringens vækstforudsætninger er helt og aldeles uholdbare. Det betyder større arbejdsløshed, end regeringen forudsætter, det betyder større udgifter og mindre indtægter, end regeringen forudsætter, og det betyder større underskud på de offentlige budgetter, end regeringen forudsætter. F.eks. har Den Danske Bank skønnet, at underskuddet i 1994 vil blive på mellem 60 og 65 mia. kr., hvor regeringen siger 53 mia. kr., og et større underskud er farligt.

Vi har for øjeblikket et rentefald. Det er godt, men det kan sandelig ikke, sådan som statsministeren påstod det, være noget, regeringen kan tage æren for. Rentefaldet skyldes den økonomiske politik, som først KVR-regeringen og derefter KV-regeringen førte, en økonomisk politik, der bragte den danske rente fra at være tårnhøjt over den europæiske og den tyske, da vi tog over i 1982, til at komme ned på tysk niveau i efteråret 1991 og foråret 1992.

Så fik vi nej'et den 2. juni sidste år, så steg den danske rente, men i kraft af ja'et er den nu igen nede ved det tyske niveau. Så vi har været heldige, men det skyldes altså ikke den danske regering, at den tyske rente er faldet, og det er godt, at den danske rente og den tyske rente er faldet, men problemet er, at denne gunstige udvikling kan sættes over styr, hvis de danske udgifter og det danske underskud eksploderer. Så kommer der en selvstændig dansk renteforhøjelse med tilhørende fald i investeringer, fald i beskæftigelse og stigning i arbejdsløsheden. Risikoen er simpelt hen, at vi igen er på vej mod den økonomiske afgrund.

Økonomiministeren siger i et interessant interview i Finans og Samfund den 6. juni: Vi skal opføre os, som om vi var medlem af Den Økonomiske og Monetære Union, men problemet er jo lige præcis i en nøddeskal, at det gør regeringen ikke, for så måtte underskuddet på de offentlige budgetter maksimalt være 3 pct. af vort bruttonationalprodukt. Regeringen regner selv med, at det bliver 4,4 pct. i 1994, mens andre vurderinger svarer til et samlet underskud i størrelsesordenen 5 pct. af bruttonationalproduktet. Vi opfører os altså ikke så-

dan, som økonomiministeren efterlyser at vi skulle.

Har regeringen så viljen til at gribe ind og rette op? Indtil nu tyder alt på, at svaret er nej. Den regering, der har lokket befolkningen med store personskattelettelser, der skal gennemføres, inden folketingsvalget udskrives, og som i parentes bemærket ikke er nær så villig til at fortælle, at pengene bliver kradset ind igen, når først folketingsvalget er overstået, kan selvsagt ikke forhøje skatterne i 1994 for at reducere underskuddet.

Har regeringen så viljen til at spare på de offentlige budgetter? Det prøvede jeg forgæves at få økonomiministeren til at svare på under førstebehandlingen, og jeg efterlyser også her i dag et sådant svar, men jeg må indrømme, at min tiltro til, at regeringen har vilje til at spare, kan ligge på et meget lille sted, for de ændringer, regeringen har foretaget i sit samlede oplæg, f.eks. på arbejdsmarkedsområdet, er alle sammen ændringer, der fører i retning af større offentlige udgifter, og der er selvsagt ingen i Folketinget eller i befolkningen, der kan tro på, at man på en og samme gang kan forhøje de offentlige udgifter og reducere skatterne – altså større udgifter, mindre skat – uden at det ville føre til et større underskud; det kan simpelt hen ikke lade sig gøre.

Jeg skal ikke i dag gentage hele den skatte-debat, som vi har ført så livligt i Folketinget i de seneste dage, men der er et tema, jeg nødvendigvis må tage frem, nemlig hele spørgsmålet om, hvordan regeringen med sin skattereform foretager en ideologisk drejning af det danske samfund.

Vi fjerner os fra et samfund, der er baseret på den dynamik, der skabes af mennesker, der risikovilligt tør satse på at opbygge virksomheder og skabe beskæftigelse, og vi bliver drejet over mod et samfund, hvor det i højere og højere grad bliver de store fonde, der kommer til at styre vore virksomheder. Denne udvikling i retning af fondssocialisme er simpelt hen farlig for hele dynamikken i vort samfund, og den er gift for muligheden for gennem vækst og beskæftigelse at reducere den alt for store arbejdsløshed og skabe økonomisk grundlag for at opretholde og udbygge velfærdssamfundet.

Derfor vil Det Konservative Folkeparti søge at skabe et flertal for at fjerne de stramninger, der nu gennemføres i beskattningen af aktie-